

Republika Hrvatska
Općinski sud u Osijeku
Stalna služba u Valpovu
Kralja P. Krešimira IV br. 3
31550 Valpovo

Poslovni broj: P-597/2026-10

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Osijeku, Stalna služba u Valpovu, po sucu Zvonimiru Rogić, kao sucu pojedincu u pravnoj stvari tužiteljice Tünde Jančikić, OIB 05392777303, iz Belišća, M. Gupca 54, zastupan po pun. Saši Pufler, odvjetnici iz Osijeka, protiv tuženika Addiko Bank d.d. Zagreb, Slavonska avenija 6, OIB 14036333877, zastupan po pun. Hrvoju Matiću, odvjetniku iz Zagreba, radi utvrđenja ništetnosti dijela ugovornih odredbi i isplate, nakon održane i zaključene glavne javne rasprave 23. lipnja 2026. na osnovi čl. 335. st. 4. Zakona o parničnom postupku ("Narodne Novine" broj 53/91, 91/92, 111/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, dalje: ZPP), a objavljene 7. srpnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je ništetan i bez učinka dio odredbe Ugovora o kreditu broj 60010457443 sklopljen između tužiteljice Tünde Jančikić i tuženika Addiko Bank d.d. Zagreb, kao pravnog sljednika Hypo Alpe Adria Bank d.d., a koje odredbe se odnose na obvezu naplate naknade za obradu kredita.

II. N a l a ž e s e tuženiku Addiko Bank d.d. Zagreb, Slavonska avenija 6, OIB 14036333877, da tužiteljici Tünde Jančikić, OIB 05392777303, iz Belišća, M. Gupca 54, isplati iznos od 170,29 € (stosedamdeseturaidvadesetdevetcenti) sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 01.04.2006. do 31.07.2008. po stopi od 15 %, od 01.08.2008. do 31.07.2015. teku u visini eskontne stope HNB-a koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanom za pet postotnih poena, od 01.08.2015. do 31.12.2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanje kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za

referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 01.01.2023. do 31.12.2023. po stopi zateznih kamata koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena, a od 01.01.2024. sve do isplate po stopi koju određuje Europska središnja banka, a koja je istu primijenila na posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, a sve to u roku 15 dana.

III. N a l a ž e s e tuženiku da tužiteljici naknadi trošak postupka u iznosu od 238,66 € (dvjestotridesetosameuraishezdesetšestcenti) sa zateznom kamatom tekućom od dana donošenja presude tj. 7. srpnja 2026. pa do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. srpnja te godine, a koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve u roku od 15 dana, dok se tužiteljica s preostalim dijelom zahtjeva za naknadu troškova postupka u iznosu od 4,98 € o d b i j a .

Obrazloženje

1. Tužiteljica u tužbi navodi da je s prednikom tuženikom sklopila Ugovor o kreditu broj 60010457443, prema kojem je prednik tuženika odobrio i stavio joj na raspolaganje kredit u vrijednosti 23.000,00 CHR u kunsnoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju HNB za CHF.

1.1. Ističe kako je temeljem predmetnog Ugovora određeno da je obveza tuženiku podmiriti naknadu za obradu kredita, a koja odredba joj nije pojašnjena niti je o toj odredbi mogla pregovarati. Navodi da joj je naplaćena naknada za obradu kredita u iznosu od 1.283,04 HRK, odnosno 170,29 €.

1.2. O ugovornoj odredbi za tzv. „ulaznu naknadu“ nije se pojedinačno pregovaralo, nego je ta odredba uglavljena u unaprijed formuliranom tipskom ugovoru. Ta odredba bila je unaprijed formulirana od strane banke i na nju nije imao utjecaja, nije ugovorena u dobroj vjeri te je ona suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovala značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, i to neovisno o visini iznosa naknade. Prema odredbi članka 96. Zakona o zaštiti potrošača iz 2007.g. (dalje: ZZP) koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora, ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed

sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati. Nepoštena ugovorna odredba posljedično se smatra ništetnom.

1.3. Ističe kako joj nije bio razjašnjen odnos između iznosa naknade i pruženih usluga, u smislu da nije bilo razjašnjeno koji su to objektivno nastali konkretni troškovi koji bi se trebali pokriti iz iznosa naknade za obradu i odobravanja kredita. Kako se radi o ugovornoj odredbi iz ugovora o potrošačkom kreditu, koji je tipski i unaprijed priređen od strane tuženika i o kojoj ugovornoj odredbi se nije pregovaralo, ista je nepoštena i ništetna te ne proizvodi pravni učinak. Obzirom da je tuženik u predmetni ugovor o kreditu uglavio nepoštenu odredbu o ulaznoj naknadi, tuženik je nepošten stjecatelj te sukladno članku 1115. ZOO-a predmetnu naknadu mora vratiti zajedno sa zakonskim zateznim kamatama.

1.4. Poziva se na odluke Vrhovnog suda RH br. Rev-673/2023 od 13. veljače 2024. i Suda Europske unije broj C-84/19 I C-224/19. Predlaže da sud usvoji tužbu i tužbeni zahtjev u cijelosti.

2. Tuženik se u odgovoru na tužbu u cijelosti protivi tužbi i tužbenom zahtjevu ističući prigovor zastare i prigovor tijekom kamata. Ne spori da je prednik tuženika 29. ožujka 2006. s tužiteljicom sklopio Ugovor o kreditu br. 5140030250-60010457443/2006 i da je sukladno istom tužiteljici naplaćena naknada za obradu kredita.

2.1. Ističe da je u Ugovoru potpuno jasno, lako razumljivo i uočljivo navedeno kako se prije isplate kredita jednokratno odbijaju troškovi obrade u visini od 1,50 % iznosa kredita, stoga sporna odredba članka 7. st. 1. Ugovora o kreditu ne podliježe testu nepoštenosti iz članka 84. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" br. 96/03. – dalje u tekstu: ZZP). Predmetna odredba ne samo da je gramatički razumljiva već ispunjava i uvjet predvidljivosti te daje mogućnost tužiteljici da na temelju točnih i razumljivih kriterija utvrdi ekonomske posljedice koje za nju proizlaze iz sporne odredbe. Predmetnu ugovornu odredbu sastavio je u skladu sa zahtjevom tržišne transparentnosti koja omogućuje tužiteljici da na tržištu uspoređi druge ponude za prodaju iste robe ili iste usluge. Način na koji je predmetna odredba napisana nesporno daje mogućnost tužiteljici da sagleda sve učinke sklapanja Ugovora pa tako i činjenicu da će prilikom isplate biti naplaćena naknada za obradu kredita u visini od 1,50 % (ugovorna transparentnost).

2.2. Kao i svaka druga kreditna institucija, prilikom odobravanja kredita ima troškove koji su određeni kroz paušalnu naknadu. Ističe kako troškovi obrade, zajedno s ugovorenim kamatom, predstavljaju cijenu predmetnog kredita jer pruža uslugu kreditiranja (za koju je cijena određena ugovornom kamatom) te uslugu obrade tog kredita (za koju je cijena određena naknadom za obradu kredita). Smatra kako ima pravo naplatiti usluge koje pruža. Činjenica što obrada kredita ulazi u redovni opis posla zaposlenika banke to pravo ne umanjuje niti spornu odredbu čini ništetnom. Njegova djelatnost je puno šira od samog kreditiranja i on bi svaki proizvod i uslugu koju pruži morao smjeti i naplatiti. Financira se upravo kroz naknade, a zbir svih naknada je izvor iz kojeg se, između ostalog, isplaćuju plaće radnicima čiji je onda opis poslova i obrada kreditnih zahtjeva. Ukazuje kako kroz spornu naknadu on naplaćuje svoju uslugu, a o primjerenosti cijene se ne može raspravljati u kontekstu poštenosti. Iz sadržaja ugovora i načina na koji su njegove odredbe sistematizirane, nije vidljivo da bi se radilo o sporednoj odredbi, „drugim“ troškovima ili ičemu što bi ukazivalo na supsidijarnost same odredbe i naknade. Naprotiv, troškovi obrade kredita jasno su

definirani i smatra da ne bi smjelo biti upitno da se radi o dijelu cijene kredita koji se odnosi na konkretnu uslugu – obradu i odobrenje kreditnog zahtjeva.

2.2. Da bi se neka odredba u potrošačkom ugovoru mogla smatrati nepoštenom potrebno je da su kumulativno ispunjeni uvjeti iz čl. 81. ZZZP i to: da se o istoj nije pojedinačno pregovaralo i da se, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, takvim uređenjem uzrokuje značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Nesporo je da se u predmetnom slučaju radi o tipskom ugovoru (što samo po sebi ne dovodi do zaključka kako se u vezi s ugovornim odredbama nije moglo pregovarati kako tužiteljica pogrešno ističe u tužbi). Međutim, pregovaračka moć potrošača se ogleda u njegovom pravu da odabere između različitih ugovornih proizvoda tuženika, njihove cijene te usporedi ponudu na tržištu kako bi odabrao ekonomski i pravno za njega najprihvatljiviju ponudu. Tužiteljica je prilikom sklapanja Ugovora ovisila jedino o svojoj slobodnoj volji te je mogla sam odlučiti odgovara li joj ta odredba. Riječ je o naknadi koja se naplaćuje odmah prilikom puštanja kredita u tečaj i tužiteljica je bila upoznata s tom odredbom od prvog trenutka pregovora o uvjetima kredita. Tužiteljica je samostalno procjenjujući rizike, odabrala sklopiti Ugovor s tako ugovorenim troškovima obrade očito iz razloga jer je taj model u vrijeme sklapanja Ugovora za tužiteljicu bio najpovoljniji. Ističe da tužiteljica pogrešno ističe kako je ugovaranjem sporne naknade došlo do znatne neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana. Takav stav nije utemeljen na zakonu, niti proizlazi iz okolnosti slučaja. Uz navedeno, nejasno je zbog čega tužiteljica smatra da bi ugovorena odredba bila nepoštena. Tužiteljica samo paušalno navodi da nije imala bilo kakvog utjecaja na sadržaj iste, stoga se smatra nepoštenom. Također, naglašava da ZZZP propisuje značajnu neravnotežu kao pretpostavku nepoštenosti. Dakle, ne bilo kakvu neravnotežu, nego veći stupanj neravnoteže. Ugovorom je odobren i isplaćen iznos od 23.000,00 CHF (u kunsjoj protuvrijednosti), a sporna naknada je naplaćena u iznosu od 1,50 %. Iz navedenog je razvidno kako predmetna naknada ni po čemu ne uzrokuje značajnu neravnotežu.

2.3. Navodi da je Sud Europske unije u svojoj praksi zauzeo jasan stav da u ugovorima o kreditu nije potrebno navesti što čini trošak obrade kredita.

2.4. Poziva se na odluke suda Europske unije C-621/17, Županijskog suda u Splitu br. GŽ-230/2023 i GŽ-1215/2020, predlažući da sud odbije tužiteljicu s tužbom i tužbenim zahtjevom.

3. Tužiteljica se u podnesku od 9. lipnja 2026. očitovala na navode iz odgovora na tužbu ističući kako je vrijednost predmeta spora istaknuta u petitu tužbe odn. u kondemnatornom dijelu tužbenog zahtjeva te iznosi 170,29 €.

3.1. U odnosu na tuženikov prigovor zastare ukazuje na pravno shvaćanje sjednice Građanskog odjela VSRH od 30.01.2020., koje obvezuje sve niže sudove, a prema kojemu zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojemu su ugovorne strane dužne vratiti sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju iz članka 323. st. 1. ZOO-a kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Kako traži utvrđenje ništetnosti ugovornih odredbi Ugovora o kreditu tek u ovom parničnom postupku, to nikako nema govora o nastupu zastare za kondemnatorni zahtjev postavljen u točki II. tužbe.

3.2. Sukladno stajalištu Suda EU kao ugovorne odredbe koje su obuhvaćene pojmom "glavni predmet ugovora" trebaju se shvatiti samo one koje utvrđuju bitne činidbe tog ugovora i koje ga kao takve određuju, dok se sve ostale odredbe imaju

smatrati akcesornima. Okolnost da je naknada za otvaranje kredita eventualno bila uključena u trošak istoga ne znači i da ista predstavlja njegovu bitnu činidbu niti da ulazi u odredbe o predmetu ugovora i primjerenosti cijene pa posljedično ta odredba nije isključena, već podliježe provođenju testa (ne)poštenosti prilikom provođenja kojega se mora preispitati iznos naplaćene naknade i zauzvat pružene usluge. Ističe da troškovi tzv. ulazne naknade, ako su i postojali, nikako nisu smjeli pasti na njegov teret jer je tuženik financijska institucija kojem odobravanje kredita predstavlja jednu od usluga koju redovito pruža te je stoga bio dužan organizirati svoje poslovanje na način da eventualno nastale troškove u postupku odobravanja kredita uračuna i podmiri iz kamate koju je naplaćivao prilikom otplate kredita. Osim toga, prije sklapanja ugovora nije imao pristup ni hipotetskim razlozima koji bi eventualno opravdavali tako naplaćene naknade niti je imao saznanja o tome na što se konkretno odnose ti troškovi pa je stoga takova ugovorna odredba o kojoj nije mogla pregovarati s tuženikom i koja je proizvela znatnu neravnotežu u pravima i obvezama između ugovornih strana, a na štetu tužitelja kao potrošača, nepoštena i posljedično ništetna. U konkretnom slučaju, osim o odredbi ugovora koja regulira način promjene kamatne stope i vezivanje glavnice kredita uz valutu, također se nije pojedinačno pregovaralo niti o odredbi o troškovima tzv. ulazne naknade, niti je na bilo koji način uopće mogao individualno pregovarati o takvoj odredbi obzirom da je ista bila unaprijed formulirana od strane tuženika pa nije imao niti mogućnost utjecaja na njezin sadržaj. To je rezultiralo njegovim dovodenjem u neravnopravan položaj koji je za posljedicu imao znatnu neravnotežu u pravima i obvezama između strana zaključenog ugovora, a na njezinu štetu. Stoga ostaje i dalje kod tužbe i tužbenog zahtjeva.

4. Sud je u dokaznom postupku saslušao tužiteljicu te izvršio uvid u materijalnu dokumentaciju priloženu spisu.

6. Tužiteljica Tünde Jančikić, ostajući u cijelosti kod tužbe i tužbenog zahtjeva iskazala je da je ne posjeduje predmetni ugovor o kreditu, a tuženik joj ne osporava visinu ulazne naknade koju je platila za obradu kredita u iznosu od 170,29 €, već samo osnov. Ugovor je zaključila 2006. s bivšom Slavonskom bankom koju je naslijedila Hypo Alpe Adria Bank, a tu sadašnja Addiko Bank. Sjeća se da je banka sačinila ugovore po svojim uvjetima i da nije mogla utjecati ni na jednu odredbu iz ugovora. Djelatnica banke ju nije upoznala s troškovima ulazne naknade za obradu kredita niti koji parametri čine tu naknadu. Kredit je podigla isključivo kao fizička osoba i utrošen je na školovanje kćerke i za otplatu automobila po podignutom kreditu kod RBA banke. Ugovor je letimično pogledala i ugovorna odredba o ulaznoj naknadi od 1,5 % bila je navedena, a o njoj nije razmišljala. Kredit joj je isplaćen u kunama i ne zna da li joj je prilikom isplate kredita odmah naplaćena ulazna naknada. Cijeli radni vijek radi u KBC Osijek te nema nikakav obrt na svom imenu. Dio kredita potrošila je i za kupnju namještaja za obiteljsku kuću u kojoj se nikada nije obavljala trgovačka djelatnost.

7. Sud među strankama smatra neprijepornim i utvrđenim i to:

- da su prednik tuženika Hypo Alpe Adria Bank i tužiteljica 29. ožujka 2006. sklopili Ugovor o kreditu br. 5140030250-60010457443/2006 (iako ugovor ne prileži spisu, tuženik u svom odgovoru na tužbu ne prijepori da je sklopljen ugovor);

- da je čl. 7.st.1. Ugovora ugovorena naknada za obradu kredita u visini od 1,50 %;

- da je 31.03.2006. naplaćena naknada za obradu kredita u iznosu od 1.283,04 kn.

8. Među strankama je prijeporno i to:

- da li je ništetni dio odredbe predmetnog ugovora o kreditu koje se odnose na obvezu naplate naknade za obradu kredita;

- da li tužiteljica ima pravo na restituciju temeljem navodno ništetne predmetne odredbe ugovora;

- da li je osnovan tuženikov istaknuti prigovor zastare potraživanja i prigovor tijekom kamata.

9. Analizirajući navode tužbe i odgovora na tužbu tuženika, iskaz tužiteljice, materijalnu dokumentaciju priloženu spisu, svaki dokaz posebno, sve dokaze zajedno, kao i rezultat cjelokupnog postupka, sud smatra osnovanim tužbeni zahtjev tužiteljice opisan kao u izreci presude.

10. Sadržaj Ugovora o kreditu zaključenog između tužiteljice i prednika tuženika nije prijeporan, prijeporan je dio odredbe čl. 7.st.1. Ugovora kojim je ugovorena naknada za obradu kredita u visini od 1,50 %.

11. Sud smatra utvrđenim da je tužiteljica bila upoznata o obvezi plaćanja naknade za obradu kredita no, tužiteljica je u svom iskazu navela da nije bila informirana na što konkretno se ta naknada odnosi te da o naknadi nije mogla pregovarati. Banka je tu naknadu obradila i naplatila po svojim bankarskim uvjetima bez posebnog pojašnjenja.

12. Stoga je predmetna odredba nepoštena i ništetna. Nepoštenost sud nalazi iz razloga što je predmetni ugovor tipizirani ugovor prema kojem korisnik kredita nema nikakvog utjecaja osim prihvatiti ga ili ne, tj. bila je ovisna o novcu potrebnom za školovanje kćerke i otplatu kredita RBA za automobil pa je u konkretnom slučaju banka jača strana koja određuje pravila igre tako i naknade sukladno vlastitoj odluci na koju korisnik kredita nema nikakvog utjecaja.

13. Naime, iz navedenih odredbi proizlazi da se radi o standardnoj stipulaciji ugovora koja sadrži odredbe prema kojima se prilikom prvog korištenja kredita naplaćuje naknada od iznosa kredita i to jednokratno sukladno Tarifi naknade za usluge kreditora.

14. Prema odredbi čl. 96. Zakona o zaštiti potrošača (NN 79/07, dalje ZZP) ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

15. Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Ako se pojedinačno pregovaralo o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi, a cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da je riječ o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru

trgovca, to neće utjecati na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima. Ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed formuliranom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati. Isto propisuje odredba čl. 49. ZZP-a/2014. Tuženik tu činjenicu nije uopće dokazivao.

16. Prema čl. 295. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, dalje ZOO) opći uvjeti ugovora su ugovorne odredbe sastavljene za veći broj ugovora koji jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formalnom (tipskom) ugovoru bilo da se na njih ugovor poziva, opći uvjeti ugovora dopunjuju posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru i u pravilu obvezuju kao i ove.

17. S obzirom na navedeno, jasno je da se o odredbama akata kreditora koji reguliraju materiju kreditiranja koji su sadržani u samom ugovoru, po prirodi stvari i ne može pojedinačno pregovarati, a što znači da se nije moglo niti pojedinačno pregovarati o spornoj odredbi ugovora.

18. Budući da iz predmetnog ugovora očito proizlazi da je predmetni ugovor prethodno pripremio tuženik, odnosno da se radi o tipskom ugovoru, to je očito da se o odredbama tog ugovora pa tako i o odredbama općih akata banke, kao i o izmjenama i dopunama tih akata, po prirodi stvari i nije pojedinačno pregovaralo, a niti se moglo pojedinačno pregovarati. S obzirom da je tužiteljica na temelju čl. 7.st.1. Ugovora o kreditu platila tuženiku naknadu u visini kako je to ranije navedeno, to je očito da je ista prouzročila značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača - tužitelja, a što znači da je nepoštena navedena odredba Ugovora o kreditu, primjenom čl. 81. st.1. ZZP-a te ništetna u smislu čl. 87. st. 1. ZZP-a.

19. Kako je ništetna predmetna odredba Ugovora o kreditu, ta se odredba među strankama ne može primijeniti i tuženik nema pravo na naplatu svog potraživanja na temelju takve ugovorne odredbe. Sukladno članku 323. ZOO-a tuženik je dužan vratiti tužitelju ono što je primio po osnovi koja je utvrđena ništetnom. Kako je tužiteljica u svom iskazu navela da je ugovor sklopila kao fizička osoba za osobne potrebe (školovanje kćerke, otplatu ranije podignutog kredita, opremanje obiteljske kuće) i da ga nije koristila za obavljanje poslovne djelatnosti jer nije imala otvoren obrt niti neku trgovačku djelatnost, razvidno je da tužiteljica ima status potrošača. Dakle, tužiteljica ima pravo na isplatu naknade za obradu kredita u iznosu od 170,29 €, a koja je naplaćena 31.03.2006. Stoga je sud prihvatio tužbeni zahtjev i odlučio kao pod toč. II. izreke presude.

20. U odnosu na tuženikovo osporavanje tijeka zateznih kamata, sud u cijelosti prihvaća navode tužiteljice da se tuženik ima smatrati nepoštenim stjecateljem od dana naplate predmetne naknade te sukladno čl. 1115. ZOO-a tužiteljica osnovano potražuje iznos zateznih kamata na iznos plaćene naknade za obradu kredita od dana plaćanja iste.

21. Neosnovan je prigovor zastare tuženika, jer je člankom 328. ZOO-a propisano da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi, pa ne može zastarjeti zahtjev tužitelja kojim traži utvrđenje ništetnosti čl. 7.st.1. Ugovora o kreditu. U odnosu na

zahtjev za isplatu ističe se da se radi o restitucijskom zahtjevu te je na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održanoj 30. siječnja 2020. zauzeto pravno shvaćanje broj: Su-IV-47/2020 prema kojem zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva, prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO-a, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora ili pojedinih njegovih odredbi, a što je u konkretnom slučaju donošenjem ove presude.

22. Odluka o kamatama zasniva se na odredbi čl. 29. ZOO-a.

23. Odluka o parničnom trošku zasniva se na odredbi čl. 154 st. 1. i čl. 155. ZPP-a.

24. Tužiteljica, koja je ovaj spor dobila u cijelosti, zahtijeva troškove postupka u iznosu od 243,64 €, a priznati su joj troškovi postupka u iznosu od 238,66 € koji se sastoje i to: iznosa od 50,00 € ime sastava tužbe po Tbr. 7/1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („NN“, br. 138/23 dalje: Tarife), iznosa od 50,00 € na ime sastava obrazloženog podnesaka po punomoćniku od 09.06.2026. po Tbr. 8/1. Tarife, iznosa od 50,00 € na ime pristupa punomoćnika na ročište održano 23.06.2026. po Tbr. 9/1. Tarife, iznosa od 25,00 € na ime pristupa punomoćnika na ročište za objavu presude po Tbr. 9/3. Tarife, iznosa od 43,75 € na ime 25 % PDV-a na iznos od 175,00 € te iznosa od 6,64 € na ime sudske pristojbe na tužbu i iznosa od 13,27 € na ime sudske pristojbe na presudu.

25. Sud je tužiteljicu s preostalim dijelom zahtjeva za naknadu troškova postupka u iznosu od 4,98 € odbio jer je na sudske pristojbe obračunala PDV.

26. Slijedom svega iznijetog, sud je odlučio kao u izreci ove presude i rješenja.

U Valpovu 7. srpnja 2026.

Sudac

Zvonimir Rogić

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove odluke nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku 15 dana, od dana objave presude. Žalba se podnosi putem ovoga suda nadležnom županijskom sudu.

Dostaviti:

1. Pun. tužiteljice
2. Pun. tuženika

Broj zapisa: **9-3088a-692a7**

Kontrolni broj: **0c98f-8779e-8a253**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Osijeku** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.